

Herrens frambärande i templet, Kyndelsmässodagen 2021

Jesus är "Ljuset som skänker uppenbarelse åt hedningarna", som vi säger idag när ljusen välsignas inför processionen. När Gud träder in i vår värld och blir människa, vill han upplysa alla människor med sin sanning och godhet. Allt detta hade redan förberetts i Israel, där profeterna uttryckte hela folkets längtan efter Messias, räddaren och befriaren. När Jesus väl har fötts, måste han som den förstfödde helgas åt Herren enligt Mose lag. Idag får vi vara med om denna stora högtid, där templet i Jerusalem får ta emot den efterlängta Messias, som samtidigt får ta över templets egen funktion och roll i frälsningshistorien. Från och med nu är det Jesus som är "en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud" (Heb 2:17).

Dagens bibeltexter försöker förklara denna både mjuka och tydliga övergång mellan det gamla förbundet, vars centrum var templet, och det nya förbundet, vars centrum är Jesus Kristus som överstepräst. Vi får se två heliga gamla människor, Symeon och Hanna, som representanter för det gamla förbundet som med glädje och tacksamhet tar emot Jesusbarnet. "Mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel" (Luk 2:30-32). Symeons ord visar att han till fullo har förstått att Gud nu har uppenbarat sig för alla folk, samtidigt som det blir till härlighet för Israel. Förbundet med Gud vidgas och omfattar hela världen. Det blir universellt, ja, katolskt. Judar och hedningar blir till ett i tillbedjan av barnet som bärs fram och helgas åt Herren i templet i Jerusalem. Alltsedan dess vill Jesus lysa upp hela världen och alla folk genom sitt evangelium. Vi är alla delaktiga av detta skeende genom vårt dop, då Jesu ljus har tänts i våra hjärtan för att vi i vår tur skall sprida det till allt och alla.

Vad vill då Jesus göra för oss? Vad är hans stora uppdrag? Det vet vi naturligtvis alla. Det är därför vi är här, eftersom vi tror på Jesus som vår och världens ende Frälsare. Hebreerbrevet formulerar det på ett sätt som står i överensstämmelse med Israels tro och längtan: "Då nu barnen är av kött och blod, måste Guds son på samma sätt bli människa, för att han genom sin död skulle göra dödens herre, djävulen, maktlös och befria alla dem som genom sin fruktan för döden varit slavar hela sitt liv" (2:14-15). Jesus vill befria oss från den dödsfruktan som förlamar vårt sätt att tänka och handla. Vi befrias från fruktan och rädsla och får i stället kärlek och hopp. Gång på gång måste vi medvetet och med övertygelse ta emot denna gåva och nåd. Det är så lätt att låta sig styras av allt slags rädslor, inte minst i en tid som denna pandemi. Men fruktan förlamar oss och gör oss självcentrerade. När vi verkligen tror på Jesus som har visat oss sin kärlek och

befriat oss från dödsfruktan och gett oss hopp om uppståndelse och nytt liv, då förändras allt.

Den kärlek vi har fått av Jesus kan vi inte bara bevara inom oss och njuta av för egen räkning. Det ljus som en gång har tänts på vår jord när Gud blir människa och stiger ner till oss måste få sprida sig och ta hela världen i besittning. Vi är alla delaktiga i denna process. Vi är alla utsända för att visa Guds kärlek till dem vi möter och som Herren sänder i vår väg. Tron måste yttra sig i gärningar. Trons äkthet visar sig just i vår vilja att omsätta den i handling. Vi vet att detta var en av de stora tvistepunkterna i samband med reformationen, men år 1999 kom katoliker och lutheraner samman och bekräftade att vi delar samma tro på Jesus, vår Frälsare som gör oss rättfärdiga. Denna tro måste sedan yttra sig i det goda vi gör. Det är för oss alla en samvetssak att hitta vårt sätt att uttrycka vår tro i det vi gör. Därför vill kyrkan genom Caritas erbjuda oss denna möjlighet.

Kyrkan, vårt stift, vår församling, ja, var och en av oss har en karitativ kallelse. Även den nunna eller munk som lever i total avskildhet gör det av kärlek till alla människor och för deras frälsnings skull. Jesus är det ljus som skall lysa upp oss inifrån och visa oss hur vi kan sprida hans ljus och kärlek. Det är ett av livets stora glädjeämnen, när vi upptäcker vår roll i detta och ser hur vi kan medverka med Jesus för att förmedla hans kärlek och omsorg till dem som behöver just oss. Påve Franciskus sade i sitt budskap till nyårsdagen att vi måste bygga upp en ”omsorgens kultur”. I vårt land har vi ofta förlitat oss på stat och kommun, på *papa social*. Det har gjort att många kristna, inte minst vi katoliker, ofta har varit mer passiva och brustit i att visa denna omsorg på ett mer konkret sätt.

Kanske denna pandemi kan bli en hjälp för oss alla att upptäcka hur vi kan bli en mer kärleksfull och karitativt engagerad kyrka? Så många inte minst bland dem som är jämnåriga med de två heliga åldringarna Symeon och Hanna behöver få vår hjälp och omsorg. Många i vårt land börjar upptäcka att vi har försummat de gamla och ibland vänt dem ryggen. Det gäller för oss alla att se vad vi kan göra – inte vad *man* borde göra, de andra, samhället. En gång kommer Jesus att fråga var och en av oss, om vi har känt igen honom i den fattige, hungrande, nakne. Jesus möter oss i så många gestalter. Både för att be om vår kärlek och omsorg, men också för att visa oss sin omsorg och kärlek. Det är en förmån och privilegium att tjäna och hjälpa Jesus i vår nästa. En glädje som ingen kan ta ifrån oss.

Jesus har befriat oss från fruktan för döden genom att öppna det nya livet och uppståndelsen för oss. Redan nu kan vi få en liten glimt och försmak av detta nya liv, när vi i kärlek och omsorg tar emot och går vår nästa till mötes i hennes nöd och behov. Det är en glädje utan like när vi får efterlikna Jesus, han som kom för att tjäna och ge sitt liv för oss och inte för att bli betjänad och upppassad.

